Lasi. Vērtē. Analizē

Ukrainas civiliedzīvotāju dzīve novadā.

Vajadzīgs urdītājs jeb "garainis, kas veicina vārīšanos"

IVETA ŠMUGĀ

Vai mūsu palīdzība Ukrainai nav atslābusi, jo Krievijas aizsāktā karadarbība Ukrainā ieilgst jau otro gadu? — Nedomāju, ka tā, jo palīdzība bija, ir un būs, — saka aktīvā un darbīgā Antra Gotlaufa no Praulienas pagasta, kurai ir silta, atsaucīga sirds un kura joprojām piedalās vajadzīgās palīdzības nogādāšanā.

Tas, ko viņa dara, nav saistīts ar biedrībām, bet gan ar privāto iniciatīvu. Tā attīstījusies jau tiktāl, ka pamazām Antra Gotlaufa ir kļuvusi par privātās palīdzības brīvprātīgo koordinatori, kurai uzticas. Kāpēc? Tāpēc, ka novērtējam, ka esi vesels, vari strādāt, tev visa kā pietiek, ir miers, nezini, kā var dzīve sabrukt no nejaušas raķetes. — Mums jāsaprot, ka ukraiņi labprāt neņem humāno palīdzību, jo ir strādīgi un darbīgi cilvēki, nebēg no nabadzības, bet no kara, — secina Antra Gotlaufa, ko aicināju uz sarunu.

— Kā aizsākās iesaistīšanās brīvprātīgajā darbā?

— Sākās ar to, ka pagājušā gada pavasarī Madonā ieradās Ukrainas civiliedzīvotāji. Ukrainas civiliedzīvotāju atbalstam radās arī vairākas privātās iniciatīvas. Tika noorganizēta ekskursija uz Cesvaini, Rīgu, notika pirāgu cepšanas darbnīca, arī ziedojumu piegāde. Taču nevar katrs savu palīdzības mazumiņu vest pats, bet gan apvienojoties. Katrs, kas iesaistās, ar savu mazumiņu šajā sakarā palīdz.

Sākumā bija tāds pacēlums. Kad piezvanīja, vai es varot zupu izvārīt — protams, ka varu. Arī atsaucība bija liela. Atceros, kā biedrība "Caritas" kopā ar Sandru Zariņu mūsu sabiedrību uzjundīja, cilvēki aktīvi piedāvāja savu palīdzību. Arī es domāju, ko varu darīt. Viens, ka aizskaiti naudu, un tas ir daudz. Taču vajadzēja pievienoto vērtību. Tā kā audzēju ogas, uzaicināju "Baltās ūdensrozes" īpašos cilvēkus salasīt avenes, un mēs izvārījām daudz ievārījuma. Rudenī vēl sūtīju uz Rīgu, uz biedrību "Tavi draugi", kur arī uzzināju par aktīvo novadnieci Montu Vecozolu. Viņa pastāstīja, ka vajag strukturētu palīdzību, atbilstoši iepakotu, sveces, tīklus. Tā pamazām izveidojās vietējo palīgu tīkls. Daudzi vērsās pie manis, un, tā kā palīdzība ir arī jākoordinē, esmu kļuvusi par tādu kā neformālu koordinatori. Lieliski zinu, ko var sūtīt uz Rīgu biedrībai "Tavi draugi", no kurienes palīdzība ceļo tieši uz Ukrainu, un kas ir vajadzīgs cilvēkiem, kuri nonāk uz robežas.

— Jau pusgada garumā regulāri brauc ar palīdzības vedumu uz Grebņevas robežpunktu.

— Pagājušā gada nogalē televīzijā redzēju vienu sižetu, ka ir nepieciešama palīdzība Grebņevas, Terehovas, Silenes robežpunktos. Bija doma, ka mēs, visas "Īstās latvju saimnieces", turp aizbrauktu un redzētu, ko tādu jēgpilnu varētu darīt, varbūt piegādāt produktus, varbūt naudu ziedot. Zinot, ka aktīvi darbojas biedrība "Tavi draugi", kur koordinatore ir mūsu novadniece Monta Vecozola, es vienkāršī piezvaniju un pajautāju, ko vajadzētu vest uz robežpunktu, lai *nenošautu greizi*. Man bija doma vest arī drēbes. Taču tās uz robežas jau bija nogādātas pietiekamā daudzumā. Primāri ir vajadzīgi pārtikas produkti, ēdiens, arī dzeramais ūdens, tēja, kafija, arī bērnu un dzīvnieku pārtika. Aizbraucām uz robežpunktu kopā ar vīru, lai saprastu, kā un kas uz robežas notiek. Grebņeva ir tikai nieka 177 km no Madonas. Mēs te dzīvojam mierīgi, mums ir labi, bet tur pavisam nav labi. Cilvēki no Ukrainas nevar šķērsot robežu tā, kā mēs iedomājamies. Tas ir nenormāli garš ceļš. Piemēram, tas ir tā, ja mums būtu jātiek virzienā Madona—Lazdona, bet pa vidu notiek karadarbība. Pa taisno tikt nekādi nevar. Tāpat ir ar Ukrainas cilvēkiem, kas bēg no kara šausmām. Ir jāmēro ceļš pāri četrām valstīm — caur Krieviju, Latviju, Lietuvu, Poliju. Attālums pa tiešo ceļu būtu 50 km, bet ir jāveic apvedceļš pat vairāk nekā 2000 km. Tās ir ilgas stundas cauri kontroles punktiem. Izjūtas par to, ko redzēju pērn decembrī, kad pirmoreiz aizbraucu, bija briesmīgas. Domāju, ka aizbraukšu vienu reizi, bet ar katru reizi, kā atvedām palīdzības kravu, jau skaidri zināju, ka braukšu atkal. Tā ir iegājies, ka no decembra katru mēnesi regulāri vienu reizi dodamies uz Grebņevas robežpunktu un vedam par saziedoto naudu iegādāto un līdzcilvēku sagādāto. Šobrīd man vēl ir tikai 25 eiro, bet ticu, ka viss sakārtosies un varēsim atkal aizvest kārtējo palīdzību.

— Kāda ir palīdzība, ko privāti nogādājat?

— Aizvedam visu, ko cilvēki ziedo. Daļu aizvedam uz "Tavu draugu" angāru Rīgā, no kurienes tālāk viss tiek samenedžēts.

Pagājušajā gadā tika savārīts ap 300 kg ievārījuma. Piemēram, zinot, ka mums ir ogas un vāru *zapti*, kas visiem, kuri zaudējuši mājas, ir kā gardums, uzņēmēji, kas piedāvā ēdināšanas pakalpojumus, sakrāj un piedāvā burkas. Pērn bija aveņu raža, ievārījums tika vārīts lielos katlos. Vienreiz to darīja "Baltās ūdensrozes" virtuve, pārējās vārīju savās mājās. Savācām mājās visas tējas rezerves, skatoties televizoru, sasmalcināju, pasūtījām maisiņus un safasējām. Grebņevas cilvēki, ar kuriem sapazinos, ļoti novērtē katru sūtījumu. Vienreiz pārsteidza biedrības "Tavi draugi" zvans, ka tējiņas ir *super*.

Iepriekšējais Ukrainas vēstnieks Latvijā Oleksandrs Miščenko savā tūrē apmeklēja visas trīs lielākās robežvietas ar Latviju, bija arī Grebņevā. Viņam atvadu pasākumā pasniedza arī mūsu fasēto zāļu tēju ar Latvijas pļavu smaržu, ko "Tavi draugi" izvēlējās kā piemērotāko dāvanu.

Mums apkārt ir daudzi fantastiski atsaucīgi cilvēki, kas neatsaka palīdzēt. Tāpat ar jauniešiem viss ir kārtībā. Piemēram, no Madonas pilsētas vidusskolas bija sagatavota vesela krava, kur bija gan pašu lietās ierakumu sveces, gan sanesti konservi, saldumi. Lielos daudzumos tiek vests dzeramais ūdens. Piemēram, Madonas novada bērnudārzs pārrevidē savus krājumus un nosūta Ukrainas bērnudārzam, kam varētu noderēt, piemēram, segas, palagi. Tā ka viss ir, tikai vajag kādu urdītāju, kas visu laiku atgādina. Daudzi par palīdzības sniegšanu negribēja skaļi runāt, bet jo tu vairāk runā, jo vairāk sadzird.

Katru reizi brauciens ir ar vedumu ap 600—700 eiro vērtībā. Tā lielākoties ir pārtika, jo ēdiens ikvienam cilvēkam ir primārā vajadzība.

Tā kā visu mūžu esmu strādājusi ar ēdināšanu un galda klāšanu, esmu saņēmusi daudz atzinību, bet tādu pateicību, kad sirds apmet kūleni, dzirdēju robežpunkta palīdzības teltī par rupjmaizi ar speķi.

No savas puses izdarīju *štruntu* — tikai to, ka atvedu šos produktus, bet cilvēki no sirds saka paldies. Tikai tad saproti, ka ir jābrauc atkal.

— Cik noprotams, ir daudz palīgu.

— Pati esmu tāds "garainis, kas veicina vārīšanos". Rosos, kad rodas kāda ideja, uzrunāju madoniešus, kas pieslēdzas, un par to ir ļoti liels prieks.

Milzīga pateicība Madonas novada iedzīvotājiem — maniem draugiem, paziņām, pat svešiem cilvēkiem, kas pusgada garumā uzticas, palīdz, jo zina, ka es to izdarīšu brīvprātīgi. Paldies uzņēmumam "Junge" par kārtīgi safasētajiem konditorejas izstrādājumiem, SIA "LatAngus" par konserviem, desām un speķiti, "Madonas maizniekam" par maizi u. c. Man ir bail saukt konkrēti, jo — ja nu kāds paliek ēnā. Kāds atnes kafijas kārbu, tēju un cukuru, to visu safasējam vešanai. Daudz palīdz ģimene. Viens zvejnieks Ojārs Liedekalniņš no Salacgrīvas mums iedeva 60 m tīklu, un ne tikai skolas, arī iestādes, pat Tiesu nams tika iesaistīts palīdzības gatavošanā — kam bija laiks, tie sēja aizsargtīklus, cits sagatavoja lupatiņas. Atzīstami, ka neesam vienaldzīgi, bet tie nav īstie vārdi, drīzāk tā ir līdzjūtība, un ar mums viss ir kārtībā, ja ir šīs jūtas.

— Kādi stāsti dzirdēti, esot robežpunktā?

— Cilvēki migrē uz abām pusēm. Vieni dodas caur Krieviju atpakaļ uz Ukrainu, citi — no Ukrainas atpakaļ uz kādu patvēruma valsti Eiropā. Transports gada abās pusēs, stāsti ir visādi. Viena sieviete stāstīja, kā ar mazu zīdaini, kas piedzima Ukrainā okupētajā teritorijā, *pa kluso* izbraukuši, bērnu reģistrējuši Zaporižžē, jo bija svarīgi, ka Maša ir ukrainiete. Tālākais ceļš — uz Poliju.

Esmu vairākiem novēlējusi, lai viss izdodas, bet iedevusi arī savu telefona numuru, lai zvana, ja gadījumā palīdzība vajadzīga Latvijā. Viņi uzreiz jautā, piemēram, vai būs, kur dzīvot, kur strādāt. Palīdzībai uz robežas ir arī tāda jēga, ka tur ne tikai pabaro, atpūtina, bet arī sniedz informāciju.

Tie, kas strādā uz robežpunkta Latvijas pusē, ir mūsu cilvēki, mūsu brīvprātīgo komanda, un viņi mainās, jo palīdzība ir pieejama visu diennakti. Tas ir vesels palīdzības tīkls — biedrība "Tavi draugi", "Gribu palīdzēt bēgļiem", arī brīvprātīgie no Polijas.

2022. gadā Madonas novadā uzturējās 228 Ukrainas iedzīvotāji, kam sociālais dienests piešķīris pabalstus par kopējo summu 128 223,69 eiro.
2023. gadā no 1. janvāra līdz 31. maijam reģistrēti 88 Ukrainas iedzīvotāji, no viņiem 43 izmaksāti pabalsti 18 950,55 eiro apmērā.
Pašvaldībai visu šo pabalstos izmaksāto summu valsts atskaita atpakaļ.

Biedrības "Tavi draugi" koordinatore Monta Vecozola un brīvprātīgā privātās palīdzības koordinatore Antra Gotlaufa.

"Esam pateicīgi Latvijai un tās iedzīvotājiem"

INESE ELSIŅA

Latvijas valsts un mūsu iedzīvotāji ar atvērtu sirdi uzņem Ukrainas iedzīvotājus, kuri bēg no nežēlīgā kara savā valstī.

Bērzaunes pagastā uz dzīvi apmetušies ukraiņu ģimene ar diviem dēliem.

— Vīrs un vecākais dēls uz Latviju atbrauca ātrāk, mēs ar jaunāko dēlu te esam kopš šā gada janvāra, — atklāj Natālija Čumaka. — Esam no Luhanskas apgabala, kas joprojām ir krievu okupēta teritorija. Tā kā dzīvojām netālu no robežas, uzreiz kopš kara sākuma izjutām tā darbību. No 2022. gada 5. marta mūsu apvidus ir pilnībā okupēts. Līdzko bija iespēja, pateicoties labu cilvēku palīdzībai, no turienes izbraucām. Bijām bez naudas, bez nekā, vīram un dēlam tika piedāvāts darbs Bērzaunē, tā viņi joprojām celtniecībā strādā. Mēs ar jaunāko dēlu Bērzaunē esam no gada sākuma. Visi dzīvojam dzīvoklī un esam pateicīgi latviešiem par izrādīto viesmīlību un atbalstu. Daudzi bērni Luhanskas apvidū ir cietuši, ir ievainoti, gājuši bojā. Tur esot, nervi visu laiku bija uzvilkti, cerējām, ka karš drīz beigsies, bet tās šausmas turpinās.

Miša, kā mamma mīļi dēvē savu jaunāko dēlu, mācās Bērzaunes pamatskolā. Viņš ir aktīvs puika, ātri visu apgūst, puisim tika piedāvāts mācīties arī Jāņa Norviļa Madonas mūzikas skolā, kur jau pusgadu viņš sekmīgi mācās skolas sitamo instrumentu klasē. Miša spēlē marimbu, mazās bundziņas un apgūst vēl citus mūzikas instrumentus. Solfedžo mācās pēc individuālas programmas, jo latviešu valodas prasmes, īpaši jau sākumā, viņam nebija. Puika ir aktīvi iesaistījies Bērzaunes skolas vokālajā ansamblī, piedalās skolas pasākumos. Ar skolasbiedriem nu jau daļēji saprotas latviski. Tā kā skolā mācās arī bērni no Mārcienas, kuri zina krievu valodu, sazinās arī tādā veidā.

Var teikt, ka ģimene Latvijā ir jau integrējusies. Visi ir pateicīgi Latvijai par uzņemšanu, bērna izglītošanu. Svarīgi, ka par mācībām mūzikas skolā nav jāmaksā, apmaksāti ir arī ceļa izdevumi līdz mūzikas skolai Madonā un atpakaļ. Materiālā ziņā ģimenei palīdzību sniedzis mūsu sociālais dienests, šobrīd jau Čumaku ģimenes vīrieši iztiku nopelna paši.

Jaunākajam dēlam Mišam Bērzaunes pamatskolā ir vairāki skolotāji, kuri palīdz apgūt latviešu valodu, klasē puika jūtas labi, jūtas bērnu un skolotāju pieņemts. To ļoti novērtē puisis pats un viņa māmiņa. No mācību priekšmetiem visvairāk Mišam patīk fizkultūra, mūzika un arī matemātikai neesot ne vainas.

Natālija Čumaka ar dēlu Mihailu. **AGRA VECKALNIŅA foto**

Lai gan sirds ilgojas pēc dzimtenes, Latvijā jūtas kā mājās

ZANE BIKOVSKA

Jau vairāk nekā gadu Ukrainā plosās Krievijas izraisītais nežēlīgais karš, kas atņēmis tūkstošiem ukraiņu dzīvību, izpostījis neskaitāmas ģimenes un sadragājis likteņus. Neskaitāmi cilvēki ir spiesti doties bēgļu gaitās, pametot mājas un atstājot tur visdārgāko — tuviniekus. Mārcienā patvērumu radušas Ludmila un viņas mamma Antoņina. Vietējie izrāda nesavtīgu atbalstu un palīdz kā vien var. Latvija abas sievietes jau sauc par otrajām mājām.

— Mana dzimtā vieta ir Harkovas apgabals — tur arī dzīvoju un strādāju līdz kara sākumam. Mana dzīvesvieta atradās netālu no robežas. Kad sākās karš, tas mums visiem bija milzīgs šoks un pārdzīvojums. Ļoti pārbijāmies, pārdzīvojām viens par otru un katrs pats par sevi, par saviem radiem, draugiem, ģimeni un tuviniekiem. Pirmos piecus mēnešus pēc kara sākuma nodzīvojām Ukrainā, tad mums ļāva pamest valsti, un mēs ar autobusu devāmies uz Latviju. Piecas diennaktis pavadījām Muceniekos — Rīgā, tad tikām pārvietoti uz dažādām vietām. Tā mēs ar mammu nonācām Mārcienā, — stāsta Ludmila.

Mārcienā viņas dzīvo jau vienpadsmit mēnešus. No dzimtās vietas līdz Krievijai bija jādodas ar autobusu, bet tālāk ceļš uz Latviju — ar vilcienu.

— Nonākot Mārcienā, uzreiz jutām vietējo iedzīvotāju atbalstu, vēlmi palīdzēt un atbalstīt mūs. Mums deva produktus, pabaroja, palīdzēja ar visu, kas nepieciešams labiem dzīves apstākļiem. Pagasta pārvaldes vadītājs Edgars Lācis arī par mums ļoti rūpējās un dara to joprojām. Viņš ļoti labi pret mums izturas. Gan es, gan mamma esam viņam un pārējiem pagasta pārvaldes iedzīvotājiem ļoti pateicīgas. Lai mums ar mammu būtu iztikas līdzekļi, pagasta pārvaldes vadītājs pieņēma mani darbā. Visi par mums uztraucas, rūpējas, palīdz. Izjūtam patiesi milzīgu pateicību! Edgars Lācis pat tik ļoti uztraucās par manu mammu, ka palīdzēja nokārtot viņas veselības problēmas — pateicoties Mārcienas pagasta pārvaldes vadītāja labsirdībai un atbalstam, mammai Rīgā veica acu operāciju, — ar asarām acīs saka Ludmila.

Mārcēnieši Ludmilu un viņas mammu sagaidījuši un uzņēmuši ļoti vissirsnīgi un sirsnīgi — nesuši cienastus, aicinājuši uz koncertiem un citiem pasākumiem.

— Saņemam no vietējiem arī emocionālo atbalstu. Cilvēki cenšas mūs uzmundrināt, nomierināt. Nevarējām pat iztēloties, ka reiz pasaulē atkal sāksies karš, ka cilvēki zaudēs mājas un dzīvības, savus tuviniekus. Ukrainā palika dēli, mazdēli un citi tuvinieki, — Ludmilas acīs atkal iezogas asaras.

Viņa ar mammu ar saviem mīļajiem sazinās aptuveni reizi nedēļā. Visu nosaka tas, cik labi tobrīd ir sakari Ukrainā, vai ir pieejams internets. Harkovā bieži nav elektrības, gaismas, arī telefonu līdz ar to nav iespējams uzlādēt.

Ludmilas mamma latviski nerunā, bet pati Ludmila ir apguvusi dažas frāzes. Viņa prot sasveicināties, pateikt „paldies" un „lūdzu", „labi", taču mūsu sarunvalodā nesazinās. Latviešu valoda Ludmilai patīk, bet atmiņā paliek vien daži vārdi — latviešu valoda viņai šķiet sarežģīta.

Ludmila ar mammu Antoņinu Mārcienā jūtas labi — šeit viņām ir viss nepieciešamais mierīgai dzīvei. Lai gan Latvija nav tas pats, kas dzimtā puse, viņām te patīk. **AGRA VECKALNIŅA foto**

PIEREDZE

Jau no pirmajām kara dienām

ŽEŅA KOZLOVA

Pirmie ukraiņu bēgļi Madonas novadā ieradās pagājušā gada martā, un uzreiz kļuva skaidrs, ka tas būs jauns izaicinājums un jauna pieredze gan tiem, kuri viņus sirsnīgi sagaidīja un uzņēma, gan pašiem ukraiņiem, kuriem nu bija jāiejūtas jaunā zemē, jaunā valstī, jāapgūst jaunas tradīcijas un valoda. No pirmajiem 115 bēgļiem, kas ieradās Madonas novadā, Cesvainē tika uzņemti 17.

Stāsta Cesvaines dienesta viesnīcas vadītāja **Mudīte Luce:** — Kopš pagājušā gada marta pie mums no „pirmās tūres" palikušas vairs tikai divas ģimenes, kuru mājas atrodas kara skartajās zonās un nav iespēju tur atgriezties, bet pārējās četras ģimenes ir devušās atpakaļ uz Ukrainu. Nākamie bēgļi ar ģimenēm pie mums ieradās jūlijā, arī tie, kas līdz tam bija uzturējušies Liezērē, Dzelzavā, kuri tagad dzīvo Cesvaines dienesta viesnīcā.

Ukraiņu bērni apmeklē Cesvaines vidusskolas 1. un 2. klasi, savukārt 13 un 14 gadu vecie pusaudži turpina mācīties attālināti savās skolās Ukrainā. Pie mums ir arī viens students, kas arī studijas turpina attālināti. Savukārt mammas un tēvi strādā.

Ja rodas kāda problēma, pirmais, pie kā viņi griežas, protams, esmu es, jo kur lai citur viņi iet. Kopā braucam arī uz lietoto drēbju un citu preču veikaliem, jo viņiem jau tagad ir jāizdzīvo ar pašu nopelnīto naudiņu.

Pašā sākumā ļoti atsaucīgi bija vietējie iedzīvotāji un sniedza lielu palīdzību. Tiem, kuri ieradās pirmie, tika sarūpēti ļoti labi apstākļi, vairākus mēnešus viņiem tika nodrošināti pabalsti un bezmaksas ēdināšana, bet nākamajiem — tikai vienu mēnesi. Joprojām ļoti atsaucīga ir biedrība „Amis 3" no Mētrienas, uz kurieni, ja nav citas iespējas, vedu ar savu transportu, lai viņi varētu izvēlēties nepieciešamās lietas. Iespēju robežās viņiem sniedzu dažādu palīdzību. Viņiem gan ir arī savi koordinatori Rīgā un pēc palīdzības var griezties arī Madonas novada pašvaldības Sociālajā dienestā.

Katrā ziņā viņiem nav viegli, ir smagi jāstrādā — galvenokārt tas ir zāģētavās, lielveikalu noliktavās, ir arī mediķi, pavāres, apkopējas. Darbs ir gan Cesvainē, gan Madonā, arī Kusā. Tiesa, zobārste no Harkivas Cesvainē strādā savā profesijā, mācās latviešu valodu, un cesvainiešiem par to ir liels prieks, jo šis pakalpojums ir ļoti pieprasīts.

Arī sadzīves apstākļi lielākajai daļai ir pieticīgi. Vienā istabiņā dzīvo pat četri cilvēki, jo, pirmkārt, grūti ir atrast dzīvokļus, ko īrēt, un tie ir arī ļoti dārgi. Acīmredzot algas tam nepietiek. Lielākajās pilsētās droši vien ir lielākas iespējas, bet, acīmredzot, viņiem pie mums Cesvainē patīk, ja jau, izņemot dažus, nemeklē darbu un dzīvesvietu citur.

Madonas sadraudzības pilsētas Ukrainā — Bobrinecas — pilsētas mērs **Leonīds Kravčenko** pauž lielu pateicību visiem Latvijas, visiem Madonas novada iedzīvotājiem, kuri jau kopš pirmajām kara dienām sniedz lielu palīdzību Ukrainai, tās tautai, kā arī savā zemē uzņemot Ukrainas bēgļus: — Kopš 3. jūnija noslēdzām līgumu starp Madonas novada pašvaldību un Bobrinecas pilsētu Ukrainā, mūsu sadarbība kļūs vēl ciešāka. Uzsvars ir jāliek ne tikai uz kultūras sakaru stiprināšanu, kas arī, protams, ir svarīgi, bet šajos kara apstākļos galvenais virziens, kur nepieciešams attīstīt sadarbību, ir iesaistīšanās energoefektivitātes un ar komunālo saimniecību saistīto projektu izstrādē. Mums ir ļoti svarīgi pārņemt Latvijas pašvaldību, Madonas novada pašvaldības attīstības nodaļas speciālistu un pašvaldību kapitālsabiedrību pieredzi šādu projektu izstrādē, jo ļoti aktuāli ir atjaunot infrastruktūru pēc kara nodarītajiem postījumiem.

Bobrineca ir piefrontes pilsēta, kur esam uzņēmuši jau ap 1000 iedzīvotāju no citiem karā cietušajiem reģioniem Ukrainā un joprojām to turpinām darīt. Taču arī līdz mums dažreiz atlido raķetes. Mēs hospitāļos ārstējam ievainotos, tāpēc mums ir ļoti svarīgi atjaunot infrastruktūru, siltumapgādi skolās un citos objektos, pie tam ne tikai to, kas bija vai ir, bet gan atbilstoši Eiropas Savienības standartiem. Mēs esam ļoti pateicīgi Madonas novada pašvaldībai par dāvāto gāzes apkures katlu miljons grivnu vērtībā, kuru plānojam izmantot nākamajā apkures sezonā, apsildot skolas, slimnīcas un citas iestādes.

MAF Mediju atbalsta fonds

Projektu finansē Mediju atbalsta fonds no Latvijas valsts budžeta līdzekļiem. Par pielikuma "Lasi. Vērtē. Analizē" saturu atbild SIA "Laikraksts STARS". *#SIF_MAF2023*